

KÖÇEK

Herkese Kendi Rengindedir Ölüm

Fuat Uğur

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak

Yusuf Anar

ISBN: 978-605-9385-97-8

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Kozyatağı mah. Değirmen sk. Nida Kule No:18

Kat 10 Kadiköy-Erenköy/İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No.47456

İÇİNDEKİLER

- AŞKIN SAATİ GELİNCE
- KÖÇEK - Herkese Kendi Rengindedir Ölüm
- HÜRMÜZ
- BEYAZ BALİNA
- BAHTIMIN RÜZGÂRI
- VAKİTSİZDİK

FUAT UĞUR BİYOGRAFİ

Samsun doğumlu, beş çocuklu ailenin en küçüğü olan Fuat Uğur güzel, eğlenceli ve aynı zamanda acıklı bir çocukluğun ardından Samsun’da liseden mezun oldu. Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi İşletme-Muhasebe Bölümü’nü istemeyerek de olsa bitirdi ve kendini sağ-sol çatışmalarının tam ortasında bulduğu sırada gazeteciliğe başladı; Politika gazetesinde Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık muhabiri olarak.

Gazete kapandıktan sonra Çalışma Bakanlığı’nda İş Müfettişi olarak görev yaptı. Uluslararası bir Barış Bildirisi’ni imzaladı diye Gaziantep’e sürgün edildi. Yaklaşık 4 yılın sonunda istifa edip iş müfettişi ve avukat arkadaşlarıyla bir hukuk bürosu kurdu. Bu süre içinde iş arkadaşıyla 7 ciltlik Açıklamalı Sosyal Güvenlik Mevzuatı’nı yazdı.

Evlendi ve ardından Hürriyet’le yeniden gazetecilik mesleğine döndü. Gazeteciliğe Güneş, İnterstar televizyonu ve Kanal 6 ile devam etti. ATV’de Aktör Süleyman Turan’ın sunuculuğunu yaptığı ‘Kayıp Aranıyor’ ile Aktör Aykut Oray’ın sunuculuğunu yaptığı ‘Katil Kim?’ adlı programlarda yapımcı ve editörlük görevini yürüttü.

Ardından Nokta Dergisi ve Yeni Yüzyıl Haber Müdürlüğü, İntermedya dergi grubu genel koordinatörlüğü, Show Tv Ankara temsilciliği, ATV Haber Genel Yayın Yönetmenliği yaptı. On yıldır ATV Avrupa’da “Avrupa’da Gündem” programının yapımcılığını ve sunuculuğunu yürütüyor. Ayrıca Türkiye gazetesinde yazıyor.

Meslek yaşamında çeşitli ödülleri var.

Öyküleri, Adam Öykü dergisinde yayımlandı. 1998 yılında “Kutsal Tiber’e Yolculuk” adlı ilk hikâye kitabını çıkardı. İkincisi 2008 yılında “Yalnız Ruhlara Elma Şekeri” adıyla yayımlandı.

Bu arada Ayandon Fırtınası adlı film öyküsü Antrakt dergisi ile Fida Film'in açtığı "Film hikâyesi" yarışmasında ödül aldı.

Çerkes kökenlidir. Bu yüzden kültürel kimliğin ve Çerkes dilinin yok olmaması için çalışmalar yapıp yazılar yayımlamaktadır.

Bir kız çocuğu var.

AŞKIN SAATİ GELİNCE

“Vedat, biraz kal da keresteleri doğrayalım, ondan sonra gidersin.”

“Peki usta!”

“Hadi sallanma, dışarıdan talaş getirip şu sobayı yak. Akşam hava iyice soğur.”

Vedat hızla kovayı alıp dışarıya çıktı ve talaşları doldurdu. Şubat yarıyıl tatili ertesi gün bitecekti. Acaba alacağı haftalıklardan bir kısmını kendine saklasa mıydı? Babası, “Kazandığımı bana getireceksin.” dememişti ama yine de içi içini kemiriyordu. Ekrem Usta’nın yanına girdiğinden beri akli fikri hep 20 günün sonunda eline geçecek paradaydı.

Ustasını işittiğinde fazla oyalandığını anladı. Hemen toparlanıp elindeki kovayla sobanın başına seyirtti. Talaşları iyice tıkıştırdıktan sonra bir hava deliği açtı ve içine hafifçe gaz dökerek tutuşturduğu gazete kâğıdını attı. Soba ansızın öyle bir alevle yanmaya başladı ki marangozhanenin içi beş dakikada sıcacık oldu. Sıcığın insan ruhunda yarattığı güven ve mutluluğu hissetti.

Ekrem Usta keyifle söylendi:

“Hah işte şöyle, rahat rahat çalışalım biraz. Baban seni merak eder mi?”

“Hayır, etmez usta, burada olduğumu biliyor ya içi rahat.”

Gözünü dört açtı, ne de olsa son gecesi, iyi izlenim bırakması gerekirdi. Hızarın keresteleri yaran dişlileri, inanılmaz bir hızla odun tozlarını havaya saçıyordu. Vedat, son olarak ne dediğini duyamadığı ustasına baktı; babasından çok daha genç olduğu muhakkaktı. Kumral dalgalı saçlı, mavi gözlü ve hafif tıknazdı. Ama kısa boyunu biraz problem eden tüm erkekler gibi o da

antrenmanla vücut geliştirmişti. Bunu her fırsatta göstermeye de bayılıyordu. Vedat, ustasına bakıp “Ben de ileride böyle üçgen bir vücuda ve pazılı kollara sahip olmalıyım.” diye aklından geçirdi. Ekrem Usta bir süre sonra hararetlendi ve üstündeki gömleği çıkararak atletikle kaldı. Arada sırada yanındaki biradan bir yudum alıyordu.

Vedat, biraz daha talaş atarak sobayı alevlendirdikten sonra keresteleri tutarak ustasına yardım etmeyi sürdürdü. Neredeyse bir saat daha çalıştılar. Eşyalar, mahallenin en zengini Kerami Amca'nın yakında evlenecek olan kızı Hamiyet için hazırlanıyordu.

Hamiyet, mahallenin çılgın kızı. Onu hatırladığında, beraberinde hep aynı fotoğraf gözünün önüne geliyordu.

Mehmet Hafız henüz gelmemişti. Birbirinden şık, işlemeli örtülerini saçlarına tokalayan kadınlar, mukabele öncesi son dedikoduları geçiyorlardı birbirlerine. Su içmek için salona açılan mutfağa giden Vedat, içeriden neşeli sesler işitti. Yavaşça kapıyı açıp baktığında Hamiyet Teyze'si bir yastığa sarılmış, inleyerek yerde yuvarlanıyor, ablası dâhil etrafındaki kızları gülmekten kırıp geçiriyordu. Biraz dikkatle izleyince Hamiyet'in, son gittiği filmde bir sahneyi canlandırdığını anladı.

“Aşkın Saati Gelince” da da da dannnn! Başrollerde Belgin Doruk ve Göksel Arsoy. Veee kötü adam Sadri Alışık! Canlandırılan sahne ise Belgin Doruk'un, filmin bir sahnesinde sevgilisi Göksel Arsoy ile halıların üzerinde sevişmesi üzerinedir.

Yarı aralık kapıdan bu sahneyi ne kadar izlediğini hatırlamıyordu ama aradan epey zaman geçtiğini Hamiyet'in kloş eteklerini toparlayarak ayağa kalktığı sırada fark etti. Toplu olmasına rağmen bacakları biçimli ve beyazdı. Hamiyet'in onu görür görmez “Aaa, piç kurusunu görüyor musun, deminden beri beni seyrediyormuş. Defol git buradan, bacaksız velet!” diye

üzerine yürümesiyle hemen ablasının eteklerine yapışmış sonra da bir çırpıda soluğu, üst kattaki odasında alıp kapıyı arkadan kilitlemişti. Utancından mı yoksa başka bir nedenle mi bilmiyordu ama uzun süre ağzı bir karış açık dolaşmıştı ortalarda.

Geçen yıl yaşadığı bu olayı düşünürken zaman su gibi akıp gitmiş, akşamın işi bitmişti. Alnından ve koltuk altlarından boncuk boncuk terler damlayan Ekrem Usta; yanda iğreti biçimde yapılmış tahta masanın üstünde duran kirli, mavi renkli havluyu alıp boynunu, saçlarını ve yüzünü kuruladı.

Ustası yorgun olduğunda konuşmayı sevmezdi, zaten öyle sohbetli bir adam da değildi. O da buna uygun davrandı ve köşede dizili tahtaların altına çömelerek bir şeylerle ilgileniyormuş gibi oyalandı. Uzun uzun ayağının altında biriken hızar tozlarını inceledi. Kaşlarının altından süzüp durduğu ustası, bakışlarını boşluğa dikmiş, oturduğu yerden dümdüz uzattığı bacaklarının arasına sıkıştırdığı birayı zaman zaman kafasına dikiyordu. Vedat, edindiği tecrübelerle göre ustasının beş, on dakika sonra onunla konuşmaya başlayacağını tahmin ediyordu. Yanılmadı nitekim. Hatta düşündüğünden daha kısa bir zamanda onu yanına çağırdı. O da yere oturdu ve ayaklarını uzattı, ustası gibi. Hızar tozlarının yaydığı sıcaklık hoşuna gitti. Ekrem Usta kolunu onun omzuna atıp, yüzüne bakmadan “Demek yarın okuluna döneceksin?” diye sordu.

“Evet usta”

Karnende zayıf yoktu değil mi?”

“Yok usta, takdir aldım”

“Aferin sana”

Yine sessizlik. Ustasıyla bu denli yakın olmamıştı hiç. Gururlandı ve konuşacak bir şeyler bulmak için kendini zorladı ama nafile, ortak noktaları onun marangozhanede çalışması ve

ertesi gün de okuluna başlayacak olmasıydı. Şöyle lafa okkalı bir yerden girip büyük adamlar gibi sohbeti ballandıracağı günler ne zaman gelecekti? Sonra birden ağızından dökülen kelimelere kendi de şaşırırdı.

“Hamiyet Teyze’nin eşyaları çok güzel olacak değil mi usta?”

Ekrem Usta’nın omzuna attığı kolu önce kaskatı kesildi sonra onu sertçe kavrayarak kendine doğru çevirdi. Sırtından soğuk soğuk terlediğini hissetti. Anlamlandıramadığı bir duyguyla hata yaptığını anlamış, söylediklerine çoktan pişman olmuştu. Baltayı taşa vurmuştu. Ustası gözlerine öyle baktı ki Vedat’ın gözleri doldu. Ağladı ağlayacaktı neredeyse. Zaten çabuk ağlayan bir çocuk olduğu için sürekli azar işitiyordu evde. Şimdi de ustasının yanında pot kırdığı yetmiyormuş gibi bir de sulu göz olduğu ortaya çıkmasını istedi. Kekeleyerek “Valla ben, ben yanlış bir şey söylemek istemedim usta.” dedi burnunu çekerek.

Oysa Hamiyet meselesini işitmişti ve çenesini tutması gerekirdi. Bunu hatırlayarak kendine kızdı.

Tuhaf ama o sırada aklından geçen tek şey, kalbini kırdığı ustasının 20 günlük çalışmasının karşılığı olan parayı verip vermeyeceğiydi. O para için ne hayaller kurmuştu oysa. İçten içe böyle kaygılandığı için kendini ayıplasa da düşüncelerini engelleyemiyordu. Ya “Demek öyle, sana artık para yok!” dese ne yapardı peki? Babasına şikâyet ederdi. Ama bu konularda ailesine güvenmemesi gerektiğini küçük yaşlarından itibaren öğrenmişti. Mesela sokakta biriyle kavga edip eve geldiğinde bir posta da annesinden ya da babasından azar işitiyordu. Ağır vakalarda dayak yediği bile oluyordu. Komşuları bunu bildiklerinden, kendisinin ve ağabeyinin mahalledeki çocuklarla giriştiği dövüşlerin sonunda evlerinin önüne şikâyet için sıraya giriyorlardı. Neredeyse kural haline gelen bu alışkanlık, İstanbul’dan dayısının karısı ile kuzenleri geldiğinde bozuldu ve mevcut anlayış kökünden sarsıldı. Rabia Teyze, oğlu Alaattin’in

ağabeyinden dayak yediğini söyleyerek kapıya geldiğinde İstanbullu yengesi, herkesi kenara iterek kapıya çıkmış “Hanım hanım, bir dakika dur bakalım orada. Neden hep biz terbiye verecekmışız çocuklara? Biraz da siz verin. Hadi bakalım, çocuk kavgası için kapıya gelmek ayıptır. Çocuktur; bugün kavga eder yarın barışırlar. Buldunuz yumuşak yüzlü insanları, edepsizce üste çıkmaya çalışıyorsunuz.” diye bağırmişti. Vedat’ın annesi ve babası yer yarılmış içine girmişlerdi ama yengesi oralı değildi. Rabia Teyze beklenmedik bu karşı çıkış üzerine ne diyeceğini şaşırmış, cevap vermeye fırsat bulamadan ikinci salvoyla evinin yolunu tutmuştu.

“Hadi bakalım hanım, herkesin işi gücü var, şimdi yemek vakti. Sen de evine git; çocuklarınla kocanı doyur, iyi akşamlar.”

O günden sonra epey rahat etmişler ve arkadaşlarıyla bütün yaz, doyasıya dövüşmüşlerdi.

Gelgelelim Vedat’ın kafasındaki suçluluk duygusu silinip gitmiyordu bir türlü. Ne yapıp etse de annesi ve babası hiç sorgu sual etmeden onu suçlayacaktı.

Susmuştu, çaresiz bir şekilde Ekrem Usta’nın gözlerine bakıyordu. O anda fark etti ki ustasının gözlerinde kızgınlık yoktu. Hem de hiç! Tam tersine bir yumuşaklık, anlamlandıramadığı bir şefkat vardı. “Ne oluyor?” diye kendine sorarken hiç beklemediği anda Ekrem Usta onu kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. Kımıldayamıyor ve nefes alamıyor ama sesini çıkarırsa her şeyin daha kötüye gideceğini düşündüğü için konuşamıyordu da. İyice bunalmıştı. Çünkü bir yandan da Ekrem Usta’nın terli koltuk altının kokusu burnunun direğini sızlatmaktaydı. Bu durum onun kurtulma arzusunu daha da artırıyordu. Ustasını, itmiyormuş gibi yaparak ama kasılarak uzaklaştırmak istediye de fayda etmedi. Bu arada onun çok güçlü kuvvetli olduğunu, omzuna dayadığı başından yan gözle görebildiği kollarına bakarak seçebiliyordu. Neredeyse aradan bir dakika geçmişti. Vedat artık “Bu ne zaman